

Kapitola 15. Progresivní stavy vědomí

Předcházející část: Kapitola 14. Osvícení: přítomnost Já

KAPITOLA 15

Progresivní stavy vědomí

Úvod

Zde uvedené informace mají za úkol poskytnout srozumitelné informace, které je poněkud obtížné převést do jazyka. Informace jsou však uklidňující tím, že poskytují určitý stupeň znalostí popisem subjektivních, evolučních fází vědomí, které se vyskytují na různých úrovních. Je také uklidňující slyšet, že zdánlivé překážky na cestě jsou normální a nejsou vlastně skutečně vnitřně osobní, ale místo toho jsou důsledkem charakteristiky určité úrovně vědomí.

Evoluční vzestup potenciality nastává jako přechody, které jsou celkově odměňující a potvrzující. Existují však i přechodná období, která jsou nepohodlná, a dají se očekávat.

Mohou to být období pocitů odcizení, depersonalizace nebo „ne jako já“. Mohou to být i časy zmatků nebo pocit „vesmíru (feeling spacey?)“ nebo neorganizovaného stavu. Ty vznikají kvůli přizpůsobování se změněnému kontextu a změnou prožívání a obvyklého smyslu pro subjektivitu. Smysl pro „realitu“ nebo pro vlastní identitu se postupně rozšiřuje a mění předchozí systémy víry o tom, „kdo jsem“, které se proměňují v „co jsem“. Proto mohou nastat progresivní změny hodnot, cílů a priorit času a úsilí. Tato přechodná období jsou dočasná a přechod se usnadňuje s pomocí modlitby, duchovních praktik a zejména kontemplativním životním stylem.

Zatímco já se může občas cítit zmateně nebo nesouhlasně, Já vždycky přesně ví, kde „vy“ jste, protože realita je vždy v oblasti Boha. Není možné být ztracen, ačkoli se příležitostně oddaný člověk může cítit ztracen. Problém není samotný stav, ale strach ze ztráty kontroly a známého.

Nekonečné pole vědomí je všezahrnující a je v souladu se všemi možnými zkušenostními rozsahy nebo stavy. Pole je vnitřně v harmonické rovnováze včetně všech přechodných stavů. Celkově pole může být popsáno jako samoregulační a v důsledku toho se kompenzačně vyrovnává.

Všechny změny jsou časově omezené a dočasné. Podobně se mění počasí, ale atmosférická rovnováha stratosféry není ovlivněná.

Subjektivně vše, co je třeba k dosažení pokroku, jsou trpělivost, modlitba, víra v proces a odevzdání odporů. Zmatenost, stejně jako změny v počasí, je přechodný stav, který se vyjasní s trpělivostí a také s nástupem do další fáze, čímž je zmatenost překonána. Božská harmonie obnovuje rovnováhu v čase. Všechno je skutečně v Božím řádu. Není možné „se ztratit“ Bohu, stejně jako tenisová koule neztratí gravitaci, přestože dočasně skáče.

Přechody nebo změny jsou důsledkem rozvíjení evoluce, což jsou aktualizované projevy Stvoření. Proces je jak vnitřní, tak vnější, a každý okamžik představuje vznik nového. Život žije na postupujícím okraji evoluce vědomí a tím jsou i všechny prožitky evanescentní a přechodné.

Překročení atraktivity formy

Vývoj vědomí může pokračovat různými způsoby. Může být pomalý a náhlý, nebo může postupovat řádným způsobem, ale pak udělá náhlé skoky. Hlavní přechody nastávají, když je opuštěno koncepční myšlení spolu se zájmem o „prožívání“ nebo o identifikaci s „prožívačem“ ego / já (jde o onu 1/10 000 sekundy, která mění vnímání) a jeho pracovní funkci. Mimo lineární koncepty a obrazy není nic, co vyžaduje zpracování. Tak se mysl / já odmlčí, a místo toho převažuje nelineární kontext. **Dalo by se to shrnout takto: ego / mysl myslí, pole (vědomí) ví, a Já je.**

Je opravdu těžké si uvědomit „prožívající“ aspekt já, který neustále zpracovává vstupy bez ohledu na povahu nebo vlastnosti údajů, jako jsou myšlenky, vzpomínky, obrazy, pocity a emoce. S praxí se člověk může zaměřit na kvalitu vědomí jako na proces, který není zapojen do toho, co se zpracovává nebo prožívá. Tato proživací hrana pozorně zpracovává každou sekundu. Je jako multifunkční jednotka, která současně naslouchá, pozoruje, pociťuje, pamatuje a rozpoznává.

„Prožívač“ je percepční (vnímavá) hrana povědomí o vědomí, které je nezávislé na povaze zpracovávaných údajů. S touto kvalitou (prožívačem) se člověk identifikuje jako „já“. Při pozorování člověk zjistí, že tato funkce je autonomní a neosobní, ačkoliv ji já považuje za svou totožnost. Prožívač není „kdo“ ale „co“. Je to autonomní funkce. Je srovnatelná s multifunkční zpracovatelskou sondou. Ego / já prosperuje z této „prožitkové“ kvality a je na ní skutečně závislé.

Pozorností a vůlí může být tato svůdná přitažlivost prožívače odmítnuta. Podléhání jeho zábavné činnosti je jen zvykem. Nejste to „vy“, ale jen aktivita, se kterou se identifikujete. Mysl si myslí, že zmizí a bude „prázdná“ bez konstantního přísunu lineárních informací a zaměření se na to, co se děje. Přesto je v noci spánek příjemná úleva od nekonečného klábosení prožívače.

Mysl si tedy myslí, že existují pouze tři možnosti: (1) prožívání, (2) spánek (zapomnění), nebo možná (3) spánek se sny. Ale poměrně neznámý pro běžnou mysl je čtvrtý stav, kterým je vědomí samotné, nezávislé na obsahu, prožívání, účasti, analyzování nebo zaznamenávání. Základní kvalita je snadná, klidná a kompatibilní s kontemplativním životním stylem. To vede ke stavu, který je nazýván Samadhi.

Soulad s polem vědomí / povědomí

S vnitřní stabilitou účelu, pílí a disciplínou může být přitažlivost „prožívače“ zpracovávajícího data odmítnuta, zrovna tak zájem o zajímavosti, důležitost nebo dokonce identifikaci. Pod zkušeností prožívání se nachází jemné ticho vědomí. Protože je zbavené limitů lineárního obsahu nebo formy, je jako prázdná obrazovka nebo reflexní vodní plocha. Je to apriorní stav, bez kterého by nebyla známa zkušenost prožívání, ani to, co vnímá svědek / pozorovatel.

Tento původní jemný stav je základní konstanta. Je podobný celkovému prostoru nebo poli, ve kterém jsou zahrnuty všechny jevy a stavy. Tiché, jemné pole je kvalita Já. Toto pole nebo stav vědomí je vše zahrnující, ale chybí identifikace s obsahem. Povědomí si je vědomé sebe. Jako takové je fundamentální, vždy existující kvalita.

Tento „čtvrtý stav“ vědomí nazval Ramana Maharshi sanskrtským termínem *turiya*. Z tohoto stavu všechno vypadá stejné na základě skutečnosti, že význam a existence jsou jedna a ta samá věc, že to, co věc znamená, je splněno tím, čím je, a co je, je přesně naplněním toho, co znamená. Její existence je její význam. (Toto vědění se objevuje na úrovni vědomí 750.)

Tento stav je také rozeznatelný jako tichý substrát, z něhož se myšlenky spontánně vynořují. Je to apriorní stav, což je pole nebo matrix, který v rozděleném okamžiku předchází vzniku myšlení. Jeho „lokalizace“ je obdobná jako u oceánu, těsně před tím, než z něj vyskočí létající ryby. Každá myšlenka se objevuje spontánně a není rozpoznána dříve, dokud nedojde k jejímu úplnému zformování. Jak se ukazuje, myšlenka je jako nejasné promíchání energií, která se rychle pohybuje od nejasné formy až k podrobnějšímu a identifikovatelnému dokončení. Tento proces je velmi rychlý.

Rozlišování tichého pole vyžaduje velkou pozornost a bystrozrak. Postupem je odmítnout zájem pro specifičnost myšlenek a přestat se snažit je rozpoznat nebo si je přečíst. Pokud nejsou zamýšleny vůlí, myšlenky jsou jen nekonečný blábol a to je jen marnivost ega, které je považuje za zábavné nebo hodné zájmu.

Obejít a překonat svůdnou přitažlivost obsahu toku myšlenek vyžaduje pokorně se podívat na jejich důležitost, která rychle odhalí, že bez promítané hodnoty je devadesát devět procent myšlenek nudných a triviálních. Toto rozčarování snižuje jejich atraktivitu a ruší zájem o ně. Další iluzí je, že pozornost k myšlenkám je nezbytná pro přežití, zatímco ve skutečnosti přežití závisí na Já. Při zaměření pozornosti je zřejmé, že myšlenky mohou být opuštěny mnohem dříve před procesem jejich vzniku a formováním. S pokračujícím zaměřením a odmítnutím jejich zábavné hodnoty budou pomalu mizet v rozpoznatelné formě a zůstane jenom přechodné nutkání myslet. Uspokojení z tohoto impulzu lze odmítnout. Tímto způsobem se stává překvapivě zřejmé, že člověk myslí pouze kvůli touze to činit, a myšlenky a obrazy mají pouze imaginární hodnotu. Ve skutečnosti nejsou nijak úžasné. Tento objev, že člověk je opravdu zdrojem myšlení, dokazuje, že člověk není obět myslí, ale původcem tohoto fenoménu na základě záměru a touhy.

Svoboda je důsledek hluboké pokory, která odhaluje, že jediný důvod, proč člověk myslí, je že chce, aby získal zkušenostní přínos nebo odměnu. Ego / mysl se obává, že pokud nebude myslet, bude (1) se nudit a (2) přestane existovat. Problém nudy je poměrně snadné překonat jednoduše tak, že člověk uvidí, že nuda je jen frustrace, že člověk (ego) není pobaven „zajímavými“ myšlenkami. K tomu, aby člověk překonal myšlení, je třeba zájem zaměřit na hledání substrátu, z něhož myšlení vzniká. Může se rozhodnout, že se bude nudit myšlenkami a po přezkoumání bude jasné, že jsou především jen neustálé opakované přepracování známých konceptů, obrazů a nápadů.

Já je docela schopné provádět volby a vést člověka bez nutnosti konceptů. Je také snadné upozorovat, že linearita myšlení pouze vede k další linearitě jako přehlídce nápadů, obrazů, vzpomínek, představ a dalších. Zvědavost může být posunuta od formy a obsahu myšlenek za účelem uvědomit si tiché vznikající pole vědomí. Ticho je Já, myšlenky jsou z já. Já nepotřebuje být povzbuzováno energií zájmu. Tichý stav může být intuitován jak kontemplací, tak meditací. Člověk si může osvojit postoj, že je příliš líný se obtěžovat myslet.

Duchovní praxe

Ego / mysl je přitahováno novinkami a proto zoufale vyhledává zajímavé formy a senzací. To lze odmítnout a nahradit zájmem o tichý, beztvary substrát, který je vždy přítomný a jen je třeba ho zaznamenat. Je srovnatelný s tichým pozadím, bez něhož by nebylo možné rozlišit zvuk. Svět jevů je jako obrovský Rorschachův test, v němž karta „znamená“ to, co si člověk přeje.

Zvuk je rozpoznatelný pouze proto, že je na pozadí ticha, a tudíž forma může být rozpoznána pouze proto, že je v beztvarem prostoru. Podobně je obsah mysli identifikovatelný pouze na beztvarem, tichém pozadí. „Prožívač“ může být tedy směřován na tiché, beztvare pozadí. Substrát, protože je tichý, má vrozený pocit klidu. Ticho a mír si člověk může vybrat, ocenit a uvítat jako úlevu od konstantního napětí z neustálého pozorného očekávání funkce prožívače. Když se mír stane cennější než zábava neukojitelného ega, člověk objeví, že je stále přítomný a dostupný. Že člověk má takovou možnost je neznámé pro 99,7% populace. Tedy existuje neznámá svoboda: člověk má pouze volbu odmítnout investice ega do světa a své myšlenky na něj (tedy odevzdat je Bohu).

Zřeknutí se světa

Tradičně se mnoho vážných duchovních oddaných lidí zřekne světa a vstoupí do prostředí s malými smyslovými vstupy, které nevyžaduje konkrétní činnost. Pro některé studenty to je v různých údobích velmi užitečné a dokonce nezbytné, někdy i jen na krátké období, jako například poskytnutí formálních azylů.

Jak již bylo zmíněno dříve, pravé odříkání je vnitřní a je důsledkem rozhodnutí a úkonem vůle. V praktické úrovni znamená aktuální fyzické stažení a odříkání posun v sociálních rolích. Vnitřní zřeknutí může také vést k odchodu ze světa, ale nikoliv ze stejných důvodů.

Od vysokých úrovní vědomí 500+ je účast ve světě problematická. Hlavní změna životního stylu může být nutná i preferovaná. Jednoduchost a mírumilovnost venkovské krajiny, stejně jako přírodní krásy jsou více v souladu s vnitřním stavem člověka. Někteří oddaní ve vysokých úrovních 500+ pokračují ve vyučování nebo psaní. Na úrovních 600+ a 700+ se veškerá účast může zastavit a mnozí, kteří se dostanou do těchto úrovní, si zvolí možnost opustit tělo. Nicméně někteří však zůstávají kvůli naplnění karmických sklonů. Ve vysokých úrovních je fungování důsledkem Božího řízení, když osobní vůle byla předána Bohu. „Motivace“, „záměr“ nebo „cíle“ již neexistují. Jednání je autonomní, spontánní a je důsledkem Přítomnosti Já.

Uvědomění si celkového tichého kontextuálního pole je usnadněné kontemplativním způsobem života, který by mohl být připodobněn k posunu zájmu od detailů k „celkovému obrazu“. Vědomí získává celkové vlastnosti atmosféry a vynechává specifika, a tudíž vyciňuje obecnosti místo přemýšlení nebo analyzování detailů. Odpor ega / myslí je v tom, že se bojí, že by mohlo něco „promeškat“, neboť je závislé na zpracování detailů a obsahu formy, které jsou atrakcí a lákadlem světa. „Zřeknout se světa“ znamená stáhnout z něj energii a odmítat činnosti, které vyžadují pozornost pro specifické jevy, tedy setrvávat v Já a ne v zábavách já.

Když člověk stáhne svůj zájem ze světa, může ho opustit. Mnoho oddaných přestane sledovat zprávy v novinách nebo v televizi. Rychle zjistí, že to nebyl svět, který ho zajímal, ale projekce vlastního ega, jeho hodnot a specifických pocitů. Mozek je smyslovým orgánem prožívače a člověk si uvědomuje, že je odsouzen k fyzické smrti. Proto důležitost Já, a ne já, je realizována přijetím nevyhnutelnosti smrti. Je pouze nutné přejít od oddanosti ke světu k oddanosti Bohu a Duchu.

Délka života člověka je již stanovena v okamžiku narození (ověřeno opakovaně výzkumem vědomí). Oddaný je tedy ten, kdo odevzdává život Bohu, a ne egu / myslí a jeho „prožívači“, s jeho promítanými hodnotami světa. Zatímco v počátečních fázích duchovního hledání může opuštění světa znít drasticky, později je docela přirozené a vítané s úlevou. V pokročilých stavech se některá činnost ve světě může vrátit, ale má jinou povahu, protože už neexistuje „dostávat“ něco od světa. Svět je především scéna evoluce / stvoření, ve které má vše stejnou hodnotu na základě své existence.

Otázka: *Důraz byl kladen na nedávání energie egu a jeho iluzím. A co identifikace já s tělem?*

Odpověď: Je pravda, že mnoho tradičních duchovních praktik a učení často začíná s důrazem na tělo a na pokusy ovládat energii systému čaker. Nicméně jejich význam, důležitost a hodnota jsou důsledkem duševních / emocionálních procesů ega. Zdá se, že větší pragmatickou hodnotu má zdůraznění, že je lépe začít s dekonstrukcí ega / já. Samotné tělo vlastně nic neprožívá, místo toho člověk zakouší jen *pocity* těla. Například prožívá místo pobytu, postoj a pohodlí ruky, ale ne samotnou ruku. To je snadné ověřit, pokud přerušением nervu zabráníme pocitu. Proto je vědomí těla složené pouze z pocitů, kterými somatická sensorická oblast mozku zaznamenává vstupy a pomocí neuronů replikuje obraz těla. Fenomén „fantomové končetiny“, který je někdy pozorován v klinické praxi, je neurologická anomálie, kdy mozek produkuje ze zvyku falešný obraz neexistující končetiny, která byla amputována. To je klasifikováno jako smyslová halucinace.

Během spánku je sensorický vstup přerušen a tělo nemá vědomé subjektivní povědomí. Takže zkušenost těla je podmíněná. Připoutanost k tělu existuje kvůli pocitům a nadřazenému pojmu „moje“; a to, co je „moje“ a je řízeno „mnou“, tedy musí!! být „tím, kdo jsem já“. Identifikace s tělem je důsledkem postoje ega. Aby se člověk oddělil od identifikace s tělem, je nutné vidět tělo jen jako „to“, a ne jako „já“. Dokonce, i když je charakterizováno jako „já“, stává se zřejmým, že člověk nemá skutečné nadvládu nad devadesáti devíti procenty jeho celkových funkcí (biochemické, trávicí, kardiovaskulární, neuronální, metabolické, atd.). Takže

ovládá tělo pouze v jeho nejhrubších funkcích.

Teď si představte, že končetina byla ztracena při nehodě. Osoba stále nazývá tělo „já“. Toto pokračuje i v případě, kdy jsou ztraceny další fyzické atributy: končetiny, charakteristiky obličeje nebo smysly (např. Helen Keller). Tedy „tělo“ jako „já“ je myšlenková představa. Existuje fiktivní příběh o *Donovanově mozku*, ve kterém přežívá pouze jeho mozek a je udržován na životě umělými prostředky. Neomylně se „mozek“ drží v pozicích svého ega, jako je touha ovládat ostatní a přežít. Naopak Helen Kellerová, která byla neslyšící, němá a slepá, kalibrovala vysoko nad 500. Joseph Merrick, „sloní muž“, který byl těžce znetvořen i v obličeji, kalibroval na vysoké úrovni svatosti (590).

Pocit toho, kdo jsme, je především identita s tělem, osobností a jejím myšlením, a s doprovodnými emocionálními investicemi. Člověk si může udělat proces interního duševního zobrazení, aby zjistil, jak velkou část těla nebo jeho pocitů by mohl skutečně ztratit, aby mu přitom zůstal smysl pro „já“. Je zřejmé, že zkušenostní „já“ má tělo, ale *není* tělo.

Klasický přístup k odloučení se od identifikace sebe s tělem je odpojit od těla senzoricke závislost na fyzičnosti pro potěšení. To souvisí s touhou a hledáním potěšení jako externí akvizice. Asketismus snižuje nadvládu iluze, že zdroj štěstí a potěšení je vnější, a i když jeho umístění je vnější, pocit radosti a potěšení je vnitřní funkce. Tělo je funkční užitečný mechanismus a potěšení není důsledkem tělesné funkce, ale potěšení ze samotné touhy. Podobné potěšení lze získat v hypnotickém stavu, kde samotné tělo nemá odměnu, ale odměnou je pouze vsugerovaný obraz. Tělo je tedy mechanismus a nikoliv zdroj.

S duchovní praxí zaměřenou přímo na ego a jeho funkci „prožívače“, se důležitost identifikace sebe sama s tělem automaticky snižuje. Když je význam a hodnota tělu odebrána, smysl tělesného obrazu ustupuje a objevuje se pouze tehdy, když je to skutečně nezbytné (např. spát, vylučovat, pít, atd.) Ve stavu Blaženosti (úroveň 600), nebo dokonce ve vysokých úrovních vědomí 500+, se zdánlivé potřeby těla zmenšují. Člověk může neúnavně tančit celé hodiny v extázi a být bez jídla celé dny ve stavu Samadhi (Blaženosti). Ve vyšších stavech může být péče o tělo opomíjena, neboť jeho význam je ztracen a člověk se už s ním neztotožňuje.

Otázka: *Oddělení od světa je také ve vzájemném vztahu s odpoutáním se od těla?*

Odpověď: Jde to spolu ruku v ruce v tom, že jejich vnímání jim dává hodnotu. Když mají lidé zkušenost mimo tělo, pocit „já“ se vznáší i ve vesmíru. Člověk se pak podívá dolů na tělo nezaujatě. To je vnímáno jako téměř cizí. Návrat k tělu se provádí jen neochotně, nebo se to stane spontánně s náhlým otřesem. Není možné se opravdu identifikovat s tělem, když v něm člověk není. Lidé, kteří se naučili opustit tělo ve změněných stavech vědomí, často mají natrénováno, jak se vrátit do těla na daný příkaz.

Otázka: *Je stav „bez těla“ něco podobného jako stav „blízké smrti“?*

Odpověď: Ty stavy jsou zcela odlišné. Subjektivně je zkušenost blízké smrti transformační v důsledku moci přítomnosti Božské Lásky. Úroveň vědomí člověka se

zvýší a je charakterizovaná ztrátou strachu ze smrti.

Paradoxně zkušenost mimo tělo nevede ke změně úrovně vědomí. To by znamenalo, že povědomí, že já je nefyzické, je již známé na určité úrovni, ale je zapomenuté v běžném životě.

Pokud budeme klást otázku pomocí techniky výzkumu vědomí, odpověď, která se kalibruje jako pravdivá je, že vědomost, že nejsme tělo ale duch, je již známá, ale je zapomenutá jako důsledek inkarnace. Tak je smysl pro já nezávislý na těle, ale s ním souvisí smysl pro existenci a lokalizovanou identitu, a ne pro tělesnost.

Je zábavné „vystoupit z těla“ nebo dokonce cestovat na značnou vzdálenost, ale tato zkušenost, zdá se, nemá žádný dlouhodobý význam a přínos pro rozvoj úrovně vědomí. Stává se to poměrně často během chirurgického zákroku (je to dobře známé chirurgům) a i po těžkých nehodách. Sestry a lékaři zjistili (často poněkud s lítostí), že jejich konverzační pacienti, kteří údajně spali a byli v bezvědomí, „slyšeli“, a věděli, o čem se mluvilo a později to řekli překvapenému personálu.

Otázka: *Výzkum vědomí odhalil skvělé užitečné informace. Srozumitelně vysvětluje a dává do souvislostí duchovní evoluční proces. Také potvrzuje duchovní realitu a její progresivní zkušenosti. Nemají však stejné základy?*

Odpověď: Základní principy pro duchovní úsilí jsou stále ty, které byly během času stále uznávány, tedy oddanost, pokora, vytrvalost, ochota se odevzdat, víra a důvěra v Boha. Ty jsou posilovány oddaností, modlitbou a prosbou a invokací Boží milosti skutkem Duchovní Vůle. Ačkoli důležité informace o egu a úrovních vědomí usnadňují transformaci, potvrzení vychází z používání popsanych základních duchovních principů. Toto je dále posíleno záměrem, což vede k souladu a integraci, čímž se základní principy stanou funkční. Oddanost je důsledkem souhlasu vůle. Kompletní a úplné odevzdání se Bohu může proces zastínit (eclipse? překonat) v každém bodě cesty.

Otázka: *Jaké prohlášení by shrnulo celou životní duchovní zkušenost a oddanost?*

Odpověď: ***Gloria in Excelsis Deo!***

Následující část: [Příloha: Mapa stupnice vědomí](#)